

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 10.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **6431** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 83, ал. 5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба, подадена от И. К. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, срещу заповед № 3384з-231 от 27.04.2021 г. относно: отказ за продължаване на издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно нарезно оръжие на И. К. Н. за пистолет марка „Г.“, кал.9x19 фабричен с № РСМ 527 с цел самоотбрана.

В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е немотивирана и необоснована, като твърди, че съществуват категорични доказателства за приложението на чл. 6, ал.3, т.1 от ЗОБВВПИ. Изразено е искане да бъде постановено решение, с което да се отмени обжалвания отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Поддържа жалбата, на заявените в същата основания и искането за отмяна на оспорения отказ.

Ответникът, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е образувано по заявление на И. К. Н. вх. № 426600-0929/26.03.2021 г., по описа на 09 РУ - СДВР за подновяване на разрешение за съхранение, носене и употреба на пистолет „Г.“, модел 17, калиб.9/19, фабричен

номер РСМ 572. В заявлението жалбоподателят е посочил, че същото се подава във връзка със служебното му положение и с цел самоохрана извън работно време. Към искането е приложено удостоверение рег. № ЧР-601 от 26.02.2021 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от директор С. „Човешки ресурси“. Удостоверението е издадено на И. К. Н. в уверение на това, че същият е държавен служител в МВР от 2001 г. и считано от 01.04.2008 г. продължава да служи като такъв в ДАНС, със служебно правоотношение по ЗДАНС. Приложен е и протокол № 0127 от 29.03.2021 г. за изразходвани боеприпаси от проведена учебна стрелба по програма за спазване на мерките за безопасност. С вх. № 426600-0939 от 29.03.2021 г. И. Н. излага допълнителни мотиви относно искането за продължаване срока на валидност на издаденото разрешение, а именно: поради факта, че е служител от двадесет години и личното оръжие му е необходимо за самоотбрана и самоохрана.

По образуваната преписка е изготвена докладна записка от мл. експерт в група КОС 09 РУ-СДВР. В същата е изложено, че в резултат от проверката е констатирано, че посочените от И. Н. основания не оправдават нуждата от съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие във връзка със служебното му положение, тъй като липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето. Направено е предложение преписката да се разгледа по компетентност.

От И. К. Н. е представено становище от 19.04.2021 г., в което са изложени мотиви, че до момента на подаване на ново заявление, издаваните разрешения са били подновявани без възражения, както и че в този период не е извършвал противозаконни действия. Твърди, че адресната му регистрация, местоживеене, както разположението на жилището категорично обосновават нуждата от наличие на оръжие за самоотбрана и защита на членовете на семейството. Позовава се данни на Национален статистически институт, според които се наблюдава трайна тенденция за увеличаване на престъпността в условията на извънредно положение, поради пандемия от COVID 19.

Във връзка с така подаденото възражение е извършена проверка, като е изготвено становище УРИ 3384р-15914/27.04.2021 г. В същото се потвърждават мотивите за липса на доказателства за съществуваща опасност за здравето и живота на жалбоподателя и семейството, които да обосновават нужда от притежаването на огнестрелно оръжие.

Със същите мотиви е и издаденият отказ за продължаване на срока на издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно нарезно оръжие на И. К. Н., формулиран в заповед № 3384з-231/27.04.2021 г.

Заповедта е получена лично от И. Н. на 14.06.2021 г. и е оспорена пред Административен съд София – град с жалба, подадена на 25.06.2021 г., чрез началника на 09 РУ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е постъпила в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, подадена е от лице с правен интерес от оспорване на неблагоприятния за негови права административен акт по см. на чл. 147, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност - чл. 83, ал. 6 ЗОБВВПИ, и е процесуално допустима.

Заповед № 3384з-231/27.04.2021 г. на началника на 09 РУ – СДВР е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на

материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореният отказ по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е издаден от административен орган с произтичаща от закона компетентност - началника на РУ, съгласно чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ, при условията на заместване, видно от представената заповед № 513д-3317/21.04.2021 г. на директора на СДВР. Спазена е предписаната от закона писмена форма, съдържанието ѝ съответства на изискването за мотивиран отказ по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ и общата разпоредба на чл. 59, ал. 2 АПК. Фактическите съображения, свързани с преценката за отсъствието на основателна причина за носене на оръжие от жалбоподателя по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, съставляват мотивите за отказа по подаденото заявление по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ.

Ответникът е изяснил обстоятелствата, които специалният ЗОБВВПИ предвижда, като изисквания за упражняване на правото да се разрешат посочените дейности с огнестрелно оръжие. Извършени са нужните справки за установяването им, видно от изготвената докладна записка. Проведеното административно производство не разкрива нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основания за отмяна на отказа по чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие е да обоснове (т. е. - да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от притежаването му, с оглед съществуваща опасност, налагаща самоотбрана. Това законодателно разрешение подкрепя извода за стриктния характер на нормите, регламентиращи режима на носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Оттук произтича и законовото изискване към лицето, подало искането, да е доказало необходимостта от издаване на разрешението, както при първоначално подаване на заявление, така и в случаите когато иска подновяване на вече издадено разрешение. В оспорения административен акт органът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на исканото разрешение. Нуждата от самоотбрана не е установена, а аргументът, че оръжието му е необходимо за охрана на собствения му дом и семейството му не е обоснован по несъмнен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и, ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, притежаващо строго определени характеристики, за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики и със строго определени цели, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Както се посочи по-горе твърденията на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е за граждански цели, и че оръжието го притежава от повече от 10 години, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие.

Не би могло да се приеме като основание за продължаване срока на разрешение за

носене на огнестрелно оръжие обстоятелството, че в предходен момент е било издадено такова на лицето. При произнасянето по новото искане органът извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 58, ал.1, т. 10 ЗОБВВПИ. Когато едно лице сезира компетентния орган с искане за издаване на разрешение за придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие трябва да докаже на органа наличие на някоя от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ цели. Става въпрос за издаването на благоприятстващ адресата индивидуален административен акт и именно лицето е това, което знае за каква цел желае да придобие оръжието, респ. то разполага с релевантните доказателства за доказването на тази цел. Органът, по принцип, няма задължение служебно да събира доказателства, за да установява целта, с която съответното лице е поискало издаването на разрешение за оръжие, но следва да извърши проверка на твърдени от лицето факти и обстоятелства.

В случая жалбоподателят е подал заявление за продължаване на разрешение за съхраняване и носене на огнестрелно оръжие и е посочил като цел, по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ- самоохрана/самоотбрана. В изпълнение на дадената му възможност И. Н. е представил възражение и е изложил посочените по-горе причини, които обаче не са достатъчни за обусловят твърдяната цел за самоотбрана. Непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е посочено в заявлението и допълнителните писмени обяснения. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето на него и семейството му към датата на подаване на заявлението.

В заключение следва да се има предвид, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за притежаването на оръжие и охраната на дома и семейството му, не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от притежаването на огнестрелно оръжие. В условията на разрешителен режим се изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения.

С оглед материалната законосъобразност на административния акт, същият се явява и съответен на целта на закона.

Предвид гореизложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспорения отказ за валиден административен акт, издаден при спазване на административно производствените правила и установената форма, при спазване на приложимия материален закон и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 16 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. К. Н., ЕГН [ЕГН], срещу заповед № 3384з-231 от 27.04.2021 г. относно: отказ за продължаване на издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно нарезно оръжие на И. К. Н. за пистолет марка „Г.“, кал.9x19 фабричен с № РСМ 527 с цел самоотбрана.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: